# KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE UDVIDEDE AFDELING

20. januar 1995 *

I sag T-124/93,

**Georg Werner**, Niddatal (Tyskland), ved advokat Volker Zuleger, Niddatal, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Roger Nothar, 17, boulevard Royal,

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ved juridisk konsulent Dierk Booß, som befuldmægtiget, bistået af advokat Hans-Jürgen Rabe, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om erstatning i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, for de tab, som sagsøgeren mener at have lidt som følge af anven-

* Processprog: tysk.

delsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13),

har

FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE UDVIDEDE AFDELING

afsagt følgende

## Kendelse

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. september 1990 har sagsøgeren i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, anlagt sag mod Kommissionen med påstand om erstatning for det tab, han mener at have lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13) for så vidt forordningen ikke indeholder en bestemmelse om tildeling af en repræsentativ referencemængde til producenter, som i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1) havde påtaget sig en forpligtelse til ikke at levere mælk i en afgrænset periode.

2 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident blev behandlingen af sagen udsat, indtil der er afsagt endelig dom i de forenede sager C-104/89, Mulder m.fl. mod

Rådet og Kommissionen, og C-37/90, Heinemann mod Rådet og Kommissionen. Ved kendelse af 27. september 1993 har Domstolen henvist sagen til Retten i Første Instans.

3 Ved skrivelse indgået til Rettens Justitskontor den 21. oktober 1994 har sagsøgeren meddelt, at han hæver sagen, idet han har accepteret et tilbud om erstatning, som i mellemtiden er blevet fremsat i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed (EFT L 196, s. 6). Samtidig påstår sagsøgeren sagsøgte dømt til at betale sagens omkostninger.

4 Kommissionen har ikke gjort indsigelse mod, at sagen hæves, og har nedlagt påstand om, at sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, første punktum, pålægges at betale sagens omkostninger. Kommissionen har som begrundelse herfor anført, at det ikke er berettiget at pålægge Kommissionen at betale omkostningerne på grund af dens forhold, idet sagsøgeren måtte være klar over, at han — såfremt sagsøgerne i prøvesagen »Mulder og Heinemann« fik medhold — også ville få erstatning uden sagsanlæg, og at Kommissionen ville have givet afkald på at gøre forældelsesindsigelsen gældende, såfremt sagsøgeren havde anmodet herom. Dernæst er det erstatningsbeløb, som sagsøgeren har opnået på grundlag af forordning nr. 2187/93, væsentlig mindre end det beløb, han har påstået sig tilkendt i sagen. Desuden har sagsøgeren i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2648/93 af 28. september 1993 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2187/93 (EFT L 243, s. 1) allerede modtaget et beløb på 500 ECU til erstatning af advokatomkostninger, hvorved også kravet om sagsomkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, andet punktum, til dækning af advokatens mødevirksomhed for Retten skal betragtes som erstattet. Endelig har sagsøgeren ved sin accept af tilbuddet om erstatning i henhold til artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2187/93 givet afkald på yderligere krav, herunder krav om advokatomkostninger, der overstiger det faste beløb på 500 ECU.

5 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, første punktum, pålægges den part, som hæver sagen, at betale sagens omkostninger, såfremt den anden part har nedlagt påstand herom. På begæring af den hævende part kan det dog i henhold til bestemmelsens andet punktum bestemmes, at den anden part skal betale sagens omkostninger, hvis dette findes berettiget som følge af denne parts forhold.

6 Hertil bemærkes indledningsvis, at sagsøgerens erstatningskrav mod Fællesskabet er blevet anerkendt som berettiget derved, at sagsøgeren efter sagens anlæg har fået tilbudt erstatning ved forordning nr. 2187/93. Heraf følger, at sagsøgeren principielt havde grund til at anlægge sagen.

7 Sagsøgeren har anlagt sagen før den 5. august 1992, dvs. på et tidspunkt, hvor Rådet og Kommissionen endnu ikke med offentliggørelsen af meddelelsen af 5. august 1992 (EFT C 198, s. 4) havde anerkendt erstatningsansvaret og med henblik på en planlagt samlet ordning givet afkald på at gøre forældelsesindsigelsen gældende. På dette tidspunkt var det ikke kendeligt for sagsøgeren, hvilken holdning Kommissionen ville indtage over for andre erstatningssøgende. Da EF-traktatens artikel 178 ikke foreskriver en administrativ procedure forud for sagsanlæg, kan det ikke bebrejdes sagsøgeren, at han ikke som en begyndelse udenretligt har opfordret Kommissionen til at give afkald på forældelsesindsigelsen. Det tilkom Kommissionen at tage de nødvendige skridt til at skaffe retlig klarhed for alle skadelidte og bringe anledningen til sagsanlæg til ophør, således som Rådet og Kommissionen da også senere har gjort det ved meddelelsen af 5. august 1992 og forordning nr. 2187/93.

8 Desuden bemærkes, at størrelsen af det af sagsøgeren senere accepterede erstatningsbeløb ikke er afgørende i denne sammenhæng. Ved afgørelsen om sagens omkostninger er det tværtimod afgørende, at sagsanlægget i det væsentlige har vist sig at være berettiget. En fordeling af sagens omkostninger, således som det ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 3, er muligt, såfremt sagsøgeren delvist taber sagen, giver de foreliggende omstændigheder ikke anledning til, allerede fordi en

påstand om et højere erstatningsbeløb i stævningen ikke medfører yderligere omkostninger eller mere arbejde.

9 For så vidt Kommissionen dernæst påberåber sig, at der er betalt 500 ECU til advokatomkostninger i medfør af forordning nr. 2648/93, bemærkes, at Retten, når sagen hæves, udelukkende skal træffe afgørelse om sagens omkostninger på grundlag af bestemmelserne i procesreglementet, først og fremmest artikel 87, stk. 5. Andre retsforskrifter har ingen indflydelse på den deraf følgende afgørelse. I særdeleshed er parternes enighed om sagens omkostninger som omhandlet i artikel 87, stk. 5, andet afsnit, alene af betydning, når parterne udtrykkeligt har bekræftet denne enighed for Retten i de udtalelser, der afgives i forbindelse med sagens hævelse. Det tilkommer ikke Retten i forbindelse med en afgørelse om sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 5, at undersøge, om parterne muligvis og uafhængigt af disse erklæringer har truffet andre aftaler om omkostningerne.

10 I denne sammenhæng skal det endelig påpeges, at der i en afgørelse om sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87 alene træffes afgørelse om, hvem der skal betale omkostningerne som sådan, men ikke om størrelsen af de omkostninger, der skal erstattes. Såfremt der opstår tvist herom, træffes der afgørelse efter procesreglementets artikel 92, stk. 1. Under en sådan sag er Fællesskabets retsinstanser ifølge fast praksis (jf. Domstolens kendelse af 26.11.1985, sag 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, Sml. s. 3727, samt Rettens kendelse af 25.2.1992 i de forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras mod Domstolen, Sml. II, s. 153, og af 5.7.1993, sag T-84/91, Meskens mod Parlamentet, Sml. II, s. 757) ikke kompetente til at fastsætte de beløb, som parterne skal udrede i salær til deres egne advokater, hvorimod de kan fastsætte den andel af disse beløb, der kan søges erstattet hos den part, der pålægges at betale sagens omkostninger. Retten skal således ikke tage hensyn til nationale salærtakster eller til en eventuel aftale herom mellem den pågældende part og dennes befuldmægtigede. I forbindelse med en prøvelse af en konkret sags omstændigheder, der ifølge denne praksis sker efter artikel 92, stk. 1, når der foreligger et stridsspørgsmål, skal det ligeledes prøves, om en sagsøger allerede har fået erstatning på anden måde for den advo-

katindsats, som var genstand for en afgørelse om sagsomkostninger efter artikel 87, stk. 5; det skal ligeledes prøves, om og i hvilket omfang der i den konkrete sag undtagelsesvis ved siden af den normale advokatindsats i forbindelse med fremsættelse af et erstatningskrav som i denne sag, der allerede er erstattet med 500 ECU, kan anerkendes, at sagsøgerens advokat har haft en arbejdsbyrde herudover ved affattelsen af stævningen og deltagelse i retsmøderne, der skal tages hensyn til.

11 Af det foregående følger, at de af Kommissionen anførte argumenter mod, at den pålægges at betale sagens omkostninger, er ugrundede, og at det i betragtning af sagens omstændigheder og Kommissionens forhold findes berettiget i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, andet punktum, at pålægge Kommissionen at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE UDVIDEDE AFDELING

**1) Sag T-124/93 slettes af Rettens register.**

**2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 20. januar 1995.

H. Jung

Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça

Præsident